

SARA STORM

Äitien talo

Sara Storm

Äitien talo

SAGA Egmont

Äitien talo

Kannen kuva: Midjourney
Copyright ©2024, 2026 Sara Storm and Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788727350356

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1

Vesisade värjäsi maiseman surkean harmaaksi, kun bussi kaarsi vanhan linja-autoaseman kuraiselle pihalle. Funkkistyylinen asema oli valmistuessaan ollut kirkonkylän kummajainen, eikä se vielääkään sopinut ympäristöönsä. Harmaiksi seuralaisikseen se oli saanut vain pari 80-luvulla nousutta matalaa kerrostaloa. Kuuraniemellä haluttiin asua omakotitaloissa, mieluiten punaisissa tai keltaisissa, joissa oli valkoiset ikkunanpuitteet. Kyläkoulu ja kuntaliitoksen myötä yhdistyskäyttöön siirtynyt entinen kunnantalokin olivat tunnelmallisia, vanhoja puutaloja.

Sonja kiitti kuljettajaa, joka ojenteli bussin tavaratilasta hänen kassinsa. Kolme isoa laukkua, niihin mahtui tähänastinen elämä – no, ainakin tärkeimmät osat siitä. Viisi pahvilaatikollista seka-laista tavaraa, pari murtomaasuksia ja jokunen huonekalu oli toki jemmattuna tuttavan verkkovarastoon.

Noutajaa ei näkynyt. Vähän aikaa turhaan päylyttyään Sonja siirtyi kasseineen aseman eteen katoksen alle sateensuojaan ja kaivoi kännykän esille. Lähetetyistä viesteistä selvisi, että hän oli

ilmoittanut veljelleen bussin saapumisajan aivan oikein. ”Ok, Diana tulee hakemaan sinut kauppareissun yhteydessä”, oli Ville vastannut. Vaan epä kälä näkynyt. Sonja ei kehdannut heti soit-
taa ja häytyttää. Mikäs hätä hänellä tässä olikaan, kun ei sentään
kastua tarvinnut.

Kuljettaja palasi linja-autoon, joka hetken perästä nytkähti
liikkeelle. Sonja oli ollut ainut Kuuraniemelle jäänyt matkustaja.
Kyytiinkin oli noussut vain yksi, vanhempi rouvashenkilö, joka
oli Sonjan ohi mennessään vilkaissut häntä otsa rypyssä. Kuura-
niemellä kaikki tunsivat toisensa, ja väestön vaihtuvuus oli pientä.
Todennäköisesti Sonja olisi rouvan nimen kuullessaan tiennyt,
kenestä oli kyse. Ulkonäöstä hän ei tuota mummoikään ehtinyttä
naista enää tunnistanut. Hän oli ollut liian pitkään poissa.

Sonjan katse siirtyi bussin perävaloista pienelle, kivetylle to-
rille, joka oli nyt autio. Kai siellä edelleen käytiin kauppaa parina
päivänä viikossa, mutta nyt ei vain sattunut olemaan toripäivä.
Tai sitten se oli jo ohi, olihan kello puoli kolme. Sade oli ehkä kar-
kottanut ostajat ja sitä myötä kauppiaatkin pois etuajassa.

Tori päättyi hautausmaan kiviaitaan. Suurten koivujen takaa
kurkisti kirkontorni, puinen tietysti sekin. Kuuraniemen kirkko
oli valkoinen, mikä teki siitä juhlanan ja viileän näköisen kesän
vehreydessäkin. Sonja käänsi siitä silmänsä pois nopeasti, sillä
kotikirkosta ei tullut nyt mieleen mukavia, lämpimiä muistoja
omasta ripillepääsystä tai kauneimmista joululauluista. Kuura-
niemen kirkossa oli neljä vuotta sitten siunattu haudan lepoon
Sonjan äiti, ja viime syksynä mummo. He olivat olleet sellaisia
naisia, joiden poismenosta oli jäänyt iso tyhjä tila heidän su-
kuunsa. Sellainen, jota Sonja ei osannut täyttää.

Juuri kun ajatukset olivat käyneet turhan painaviksi, ajoi linja-

autoaseman pihaan vaaleanruskea, farmarimallinen mersu. Ratin takana istuva vaalea nainen nousi autosta rivakasti. Hän oli yhtä hämmästyttävän pitkä, hoikka ja nopealiikkeinen kuin viime kesänä, jolloin Sonja oli kälynsä viimeksi tavannut. Vasta kun Diana harppasi tervehtimään ja halaamaan, kävi ilmeiseksi, ettei Ville ollut huijannut siskoaan: veljen vaimon valkoisen tunikan alla oli somasti pyöristynyt vatsa. Villelle ja Dianalle oli tulossa ensimmäinen yhteinen lapsi.

– Missä Alisa on? Sonja kysyi. Hän oli autoon kurkattuaan olettanut näkevänsä turvaistuimessa pienen tytön, mutta Diana oli liikkeellä yksin.

– Jäi Ilman kanssa leipomaan, Diana sanoi ja ennen kuin Sonja ehti tajuta, oli käly nostellut hänen kassinsa mersun takaluukuun. Raskaus ei ollut totisesti hidastanut tämän vauhtia ollenkaan!

– Minä luulin, ettei Ilma pysty leipomaan, Sonja ihmetteli.

Diana hymyili toisesta suupielestään.

– Hämmästyit vielä kun näet, mitä kaikkea hän tekee yhdellä kädellä. Vaikka kuinka kieltäisi.

Sitten käly jo istui autossa, ja Sonjalle tuli kiire sovittaa itsensä penkille, ettei jäisi kyydistä.

– Tulivatko ne firman vaikeudet yllätyksenä? Diana kysyi, kun he olivat ajaneet tovin verran, ja Sonja oli kysynyt Dianan vointia, ja Diana oli kysynyt, miten Sonjan pitkä matka junalla ja bussilla Helsingistä Kuuraniemelle oli sujunut.

– Eipä kai niinkään voi sanoa, Sonja sanoi. – Monta vuottahan tilinpäätökset olivat olleet miinusmerkkisiä, joten ei yt-neuvottelujen aloittamisen olisi pitänyt ketään yllättää. Se lopputulos

tietysti oli yllätys. Joka kolmas irtisanottiin ja toinen kolmannes lomautettiin.

– Sinä ehdit olla siellä aika kauan?

– Kolmetoista vuotta.

Sen ääneen sanominen toi joka kerta pahan maun suuhun. Koko asiasta puhuminen kirpasi edelleen, kolme kuukautta irtisanomisilmoituksen jälkeenkin. Sonja ei osannut sanoa, miksi oli kaikesta huolimatta kuvitellut oman työpaikkansa olevan turvassa. Ehkä siksi, että hän oli tosiaan ollut firmassa ne kolmetoista vuotta, työteliäänä ja tunnollisena, minimaalisilla sairaus- ja muilla poissaoloilla. Kun muut konttorin naiset olivat poteneet milloin mitäkin ja jääneet kotiin hoitamaan sairaita lapsiaan, oli Sonja tehnyt heidänkin työnsä. Oli hän tuotannonkin puolelle mennyt tarvittaessa tuuraamaan. Joku toinen oli siitä kieltäytynyt, mutta Sonjasta vaihtelu oli ollut mukavaa. Jatkuva tietokoneen ääressä kyhjöttäminen jumitti hartiat.

– Se on tämä aika tällaista. Ei ole väliä, miten hyvin työsi hoidat. Silti voit saada potkut minä päivänä hyvänsä, Diana totesi kuin Sonjan ajatukset lukien. – Villen työpaikan puolestakin ollaan muutamaan otteeseen jouduttu jännittämään. Taloa ei rakenneta työttömyyskorvauksella ja äitiyspäivärahalla.

– Niinhän se on, Sonja myönsi.

Kirkonkylä oli mennyt ohi, ja auton ikkunoista näkyi enää märkää kuusikkoa ja välillä peltoaukeita. Sade oli tauonnut, ja aurinko kurkisti pilvien takaa.

Sonja käänsi katseensa maisemasta kälynsä profiliin, joka oli omalla puhtaalla, ankaralla tavallaan hyvin kaunis. Suora nenä ja ylväs leuka olisivat kelvanneet malliksi kuvanveistäjälle. Silkinhieno vaalea tukka oli tiukalla poninhännällä. Iho oli vaalea ja kuulas, läheltä katsottuna pienien pisamien peitossa. Kälyn

suu ei ollut lainkaan sellainen kuin mainoskuvien kaunottarilla, joilla oli mehevät, turpeat huulet, vaan aivan päinvastoin: se oli pieni ja suorastaan kapeahuulinen, silti kaunismuotoinen. Diana oli 2000-luvun Suomi-neito, Sonja ajatteli, vaikka nimestä olisi voinut luulla ihan muuta. Hän muisti Villen maininneen, että Dianan isä, ammatiltaan historianopettaja, oli halunnut antaa tyt-
tärilleen nimet antiikin ajoilta. Diana oli muinaisten roomalais-
ten metsästyksen jumalatar.

Hetken aikaa Sonja oli näkevinään Dianan keihäs kädessä, voimaa uhkuvana, pelottavana ja tuulenošana metsästäjänä. Hän haihdutti oudon kuvan mielestään hymähtäen. Jostain syystä hän oli aina hiukan arastellut kälyään, joka oli tuntunut kaikessa puuhakkuudessaan niin ylivoimaiselta. Ehkä tilanne muuttuisi nyt, kun he tutustuisivat paremmin. Roolit olivat sitä paitsi nyt niin, että Sonjan oli tarkoitus auttaa Dianaa.

Mutkan takaa sukelsi esiin Lepistön talon pihapiiri: punainen kaksikerroksinen päärakennus ja ulkorakennukset, joiden puna-
multa oli taas piirun verran haaleampaa kuin viime kesänä. Pi-
halla puuhaili lyhyenlöntä mies sinisissä työhaalareissa, rassasi
jotain sähkösahan näköistä työkalua.

Osmoa ei halattu, se oli turhanpäiväistä imelyyttä. Eikä häntä sa-
nottu isäksi, sen Sonja ja Ville olivat lopettaneet joskus teini-iässä,
eikä se ollut ikinä tuntunut miestä haittaavan.

– Eikö sinulla enää autoakaan ole? Osmo kysyi tuskin nyökät-
tyään tervehdykseksi.

– Auto jäi Jyrkille, Sonja vastasi.

Diana oli ollut liian hienotunteinen kysyäkseen mitään Sonjan
tuoreesta avoerosta, mutta Osmolla ei sellaisia rasitteita ollut.

– No, mikä teille sitten tuli?

– Mikä pariskunnille nyt tulee, Sonja hymähti kiusaantuneena. – Kyllästyttään sen toisen naamaan, kai.

Osmo tuhahteli ja pudisteli päätään.

– Nykyajan naisten hömpötyksiä, että koko ajan elämän pitäisi olla niin merkillistä. Ja kun ei ole, sitten lähdetään etsimään muualta.

– Jyrki se lähti, en minä, Sonja kivahti ja katui saman tien. Kaikkein viimeksi hän halusi sukunsa ryhtyvän säälimään jätettyä naista, kun työnsä menettänyttä naista he jo säälivät.

Vahinko oli kuitenkin jo tapahtunut.

– Ei pysty työtä eikä edes miestä pitämään, Osmo jupisi ja lähti saha kädessä kohti ulkorakennusta.

Paha mieli luikersi paksuna ylös Sonjan kurkkua, teki siitä ahtaan ja tukkoisen. Tuon Osmo oli aina osannut, hän ajatteli katkerana. Mokokakin tahditon junttura!

Diana oli jo kuistilla.

– Tule, hän sanoi Sonjalle. – Mennään kahville.

Lepistön tuvassa tuoksui samalta kuin aina ennenkin, äidin ja mummon aikana: vastapaistetulta pullalta ja pannukahvilta. Dianan nelivuotias tytär Alisa istui pirttipöydän ääressä värityskirja seuranaan. Ilma vahti puuhellan luona kahvipannua.

Osmo ei ollut paikalla, joten nyt taas halattiin – Ilma leikattua kättään varoen, Alisa muuten hiukan ujosti. Ehkä hän oli jo ehtinyt unohtaa, kuka Sonja oli.

– Ai sinä ehdit jo kahvinkin laittaa, Diana totesi.

– Minä ajattelin, että näillä main te varmaan tulette, Ilma sanoi ja nosti pannun liedeltä.

Sonja huomasi vasta nyt, että Diana oli raahannut autosta kaksi täyttä kaupankassia.

– Voi ei, kannoitko sinä nuo... Olisinhan minäkin...

– Hyvin minä ne sain, Diana kuittasi. – Ja sinullahan oli ne omat kassisi.

Käly alkoi lappaa tavaroita tehokkaasti kaappeihin. Sonja seisoi keskellä tuvan lattiaa ja tunsi olonsa avuttomaksi. Hän olisi kattanut kahvipöydän, mutta sekin oli jo tehty valmiiksi. Pöytään oli laitettu äidin ihanat Myrnat. Hänen takiaan, se oli aika liikuttavaa.

– Ai niin, olihan minulla tuliaisiaikin.

Diana sai Sonjalta luonnonmukaista hiustenhoitoainetta ja shampoota, Ilma Sinikka Nopolan uutuuskirjan ja Alisa koruas-kartelupaketin.

– Sinä meinaat, että nyt on aikaa lukea, Ilma naurahti kiitettävään.

– Jos pistät minut hommiin, niin löytyy lukuaikaa, Sonja sanoi. Hän oli hyvillään, sillä Diana vaikutti ilahuneelta omasta lahjastaan, ja Alisa suorastaan kiljahteli riemusta. Diana kielsi tyttöä purkamasta kaikkia helmirasioita ja muita tykötärpeitä kahvipöydälle, joten tyttö riensi omaan kamariinsa yläkertaan.

He joivat kahvia, ja Ilma kertoi viime viikolla tehdystä käsileikkauksestaan, vilauttipa puseron ja sidetaitoksen alta leikkausarpiaankin: kolmea pientä reikää ihossa.

– Noin pienet jäljet jää, kun tähystämällä leikkaavat. Kiertäjäkalvo oli kuulemma pahasti revennyt, sen korjasivat.

– Miten se oikein kävi, kun sen loukkasit? Sonja kysyi.

Ilma vilkaisi Dianaan päin, Sonjan mielestä hiukan anovasti. Diana ei ollut katsetta huomaavinaanakaan.

– Osmon vikahan se oli, hän sanoi. – Osmo ja Ilma olivat ke-
räämässä vesiletkuja talvisäilöön, kun Osmo yhtäkkiä kiskoi sitä

letkua vauhdilla, vaikka se oli Ilman jaloissa. Ilma meni nurin ja kaatui niin, että olkavarsi vääntyi pahasti.

– Vahinkohan se oli, Ilma sanoi vaisulla äänellä ja kaatoi heille lisää kahvia, ennen kuin Sonja ehti hakea pannua.

Diana ei ottanut enempää kahvia, vaan kaatoi sitä pieneen termospulloon ja pakkasi muoviseen pakasterasiaan kaksi täytettyä sämpylää ja kaksi korvapuustia.

– Minä lähden käymään rakennuksella. Tuletko mukaan? hän kysyi Sonjalta.

– Kyllä, mielelläni.

Ville ja Diana olivat valinneet talolleen paikan metsänreunasta. Etupihalta aukesi kaunis näköala järven suuntaan, talon takaa kohosi kuusikkoinen rinne.

Hirsipintainen talo oli vesikatossa. Ikkunoiden paikalla oli vielä muovia. Kuistilla oli avonainen vissypullo ja radio. Sisältä kuului jonkin työkalun jyrnytystä.

– Sinä muistat sitten, miten täällä ollaan, Diana varoitti Alisaa, kun he astuivat ovesta peremmälle.

– Muistan, tyttö vakuutti.

Ville laittoi porakoneen pois ja työnsi kuulosuojaimet syrjään. Sonja katsoi tikkailta laskeutuvaa pikkuveljeään hymyillen. Niin kuin monta kertaa aiemminkin, hän tunsi ylpeyttä. Pojasta polvi oli parantunut. Ville oli niin toisenlainen kuin Osmo.

– Älä halaa minua, Ville varoitti. – Minä olen ihan hikinen.

– Halaan silti, ihan siitä ilosta, että sinua saa halata, Sonja vastasi ja halasi.

Ville esitteli työmaan – kertoi, mikä huone oli mikäkin ja mitä siitä vielä puuttui.

– Lokakuuhun tähdätään. Saapa nähdä, miten käy.

Kotiinpaluu ja kihelmöivät tunteet

Sonja palaa Kuuraniemelle vuosien jälkeen. Kolmentoista vuoden työura on päättynyt yt-neuvotteluiden tuloksena, ja avioliitostakin on tullut ero. Voisiko vanhalta kotiseudulta löytyä uusi alku?

Pian paluunsa jälkeen Sonja törmää Jokisen Jariin, joka vie häneltä jalat alta – kirjaimellisesti. Sonja nimittäin pelästyy juroa miestä ja satuttaa nilkkansa. Vähitellen Sonja alkaa lämmitä Jarille, mutta tuleeko suhteesta mitään, kun entisen elämän surut ja murheet nousevat pintaan?

Sara Storm on helsinkiläinen kirjailija ja vapaa toimittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.